

Lapsi minussa

Onko minussa mitään jäljellä lapsestani, siitä taaperomielestä joka vuosikymmeniä sitten alkoi ihmetellä tätä maailmaa ja touhuta siinä omalla tavallaan? Ovatko kaikki vuosien tuntemukset ja kokemukset edelleen olemassa jossakin olemukseni lokeroissa, kenties vain elämän kuoren ja roskan alle peittyneenä?

Olenko täytekakku vai pintakuorutus? Tarkoiton, että kasvanko joka päivä kerros kerrokselta merkittävät sisintäni koskettaneet tuntemukset säilyttäen, vai pyrinkö toteuttamaan vain sitä olemusta joka tällä hetkellä on päällimmäisenä. Molemmilla on puolensa, sekä kakulla että kuorella, mutta kokonainen kakku lienee kuitenkin se maukkain.

Ja vielä yksi vertaus. Voin tuntea kuinka vuosirenkaita kiertyy lisää henkisen sydämeni ympärille. Jokainen niistä vahvistaa runkoa, ja kaikki ne ovat olemassa. Jokin rengas on ohuempi ja toinen taas paksumpi, mutta jokainen niistä kuuluu kokonaisuuteen. Myös se ydin.

* * *

Kun haluan löytää minussa olevan lapsen uudelleen, niin mitä se minulle antaa?

Aikuisten maailman oudolla pelikentällä kaipaen usein lapsen uskoa, sitä että voisin avoimesti luottaa toisiin ihmisiin ja elämän tilanteisiin. Mutta aikuinen minussa näkee nykypäivässä surullisen paljon tarkoitushakuista ja vilpillistä toimintaa.

Alkulapsi on luonnostaan puhdassydäminen ja avoin, puhuu totta ja tekee vain totta. Lapsenmielinen tulee luottaen lähelle kun se sallitaan ja on valmis auttamaan apua tarvitsevaa. Lapsi vastaanottaa asiat välittömästi ja erittelemättä. Lapsi tuntee kaiken herkästi, ja vilpittömyytensä takia ennen muuta positiivisesti. ”Aha, tämä on tällainen juttu!” Se toimii siihen saakka kunnes pettymykset alkavat lyödä liian korkeita tyrskyjä vasten naamaa. Ja toimii se senkin jälkeen, kunhan saamme sieluumme kovettuneet solmut löysäytyä.

Lapsenmielinen löytää ihmeitä pienistä asioista, läheltä. Hän on avoin ja utelias uudelle. – Aika mainio juttu; ei tarvitse hakea järjestyksiä elämään täydesti ja kokeakseen aidosti. Ei ole tarpeen rahdata ruumistaan toiselle puolelle maailmaa nähdäkseen jotain mielenkiintoista; ihmeet voivat olla paljon lähempänä.

* * *

Mutta miten löydän lapseni? – Sopivina, rauhallisina hetkinä voi tunnistella sisintään, mitä siellä on jäljellä omasta lapsiminästä. Voi käänellä kasautuneita roskia sivuun ja kurkistella, olisiko siellä mahdollisuus vilpittömyyteen niin kokemisessa kuin toiminnassakin. Voi miettiä, missä tilanteissa voisi olla mahdollisuus täyteen avoimuuteen ja mitä se toisi tullessaan.

Tekisikö se elämäni paremmaksi, toisiko se ihmissuhteisiin uutta sisältöä vai peräti kokonaan uuden alun kaikelle? Voisiko ehdottomalla luottamuksella ja vilpittömyydellä olla laajentuva, toisiinkin leviävä vaikutus?

Kun kääntelet näitä ”kiviä” ja löydät pienenkin jutun, pidä se esillä. Tuo se elämäsi takaisin äläkä anna sen enää peittyä.

Heikki Juutilainen

ULTRA 9/2013